

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 22ας Νοεμβρίου 1990 *

Στην υπόθεση T-4/90,

Jean Lestelle, πρώην υπάλληλος της Επιτροπής, κάτοικος Senningerberg (Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου), εκπροσωπούμενος από τον Jean-Noël Louis, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τη Fiduciaire Myson SARL, 6-8, rue Origer,

προσφεύγων,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Joseph Griesmar, σύμβουλο της νομικής υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Guido Berardis, μέλος της νομικής υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

η οποία έχει ως αντικείμενο προσφυγή με την οποία ζητείται, αφενός, να ακυρωθεί η απόφαση περί εξακολούθησεως, πέραν της 22ας Μαρτίου 1989, της κρατήσεως της συνταξιοδοτικής εισφοράς επί της αποζημιώσεως που δικαιούται ο προσφεύγων κατ' εφαρμογή του κανονισμού (ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ) 3518/85 του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 1985, και, αφετέρου, να αναγνωριστεί ότι η καταβολή της εισφοράς αυτής στο πλαίσιο του ανωτέρω κανονισμού είναι προαιρετική και όχι υποχρεωτική,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους R. Schintgen, πρόεδρο τμήματος, D. A. O. Edward και R. García-Valdecasas, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

έχοντας υπόψη του την έγγραφη διαδικασία και μετά την προφορική διαδικασία της 11ης Οκτωβρίου 1990,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Το ιστορικό της διαφοράς

- 1 Ο προσφεύγων γεννήθηκε στις 9 Οκτωβρίου 1925 και εισήλθε στις υπηρεσίες της Ανωτάτης Αρχής της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα (στο εξής: ΕΚΑΧ) την 1η Ιουνίου 1956 ως υπάλληλος.
- 2 Με επιστολή της 30ής Ιουνίου 1988 ζήτησε να τύχει του ευεργετήματος του μέτρου της οριστικής λήξεως καθηκόντων κατ' εφαρμογή των διατάξεων του κανονισμού (ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ) 3518/85 του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 1985, για τη θέσπιση ειδικών μέτρων που αφορούν την οριστική λήξη καθηκόντων υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 335, σ. 56, στο εξής: κανονισμός 3518/85). Το αίτημά του έγινε δεκτό και ο προσφεύγων έπαυσε να ασκεί τα καθήκοντά του οριστικά από 1ης Νοεμβρίου 1988. Από την ημερομηνία αυτή λαμβάνει τη μηνιαία αποζημίωση που προβλέπεται στο άρθρο 4 του προαναφερθέντος κανονισμού και αυτό μέχρι τις 31 Οκτωβρίου 1990, τελευταία ημέρα του μήνα κατά τον οποίο συμπλήρωσε το 65° έτος της ηλικίας του. Έτσι, για τον Νοέμβριο και τον Δεκέμβριο 1988 του καταβλήθηκε αποζημίωση ίση προς το 70 % του βασικού του μισθού, που αντιστοιχούσε στον βαθμό και το κλιμάκιο που κατείχε κατά την αποχώρησή του από την υπηρεσία, σύμφωνα με την παράγραφο 1 του προαναφερθέντος άρθρου 4. Από τα εκκαθαριστικά σημειώματα αποδοχών για τους δύο αυτούς μήνες προκύπτει, μεταξύ άλλων, κράτηση για συνταξιοδοτική εισφορά.
- 3 Με επιστολή της 30ής Δεκεμβρίου 1988 ο προσφεύγων πληροφόρησε την υπηρεσία « συντάξεων » της Επιτροπής ότι, βάσει του άρθρου 5 του κανονισμού 3518/85, ζητούσε να « τύχει της εφαρμογής των ειδικών διατάξεων για τους υπαλλήλους του κανονισμού ΕΚΑΧ (άρθρο 34), δηλαδή αποζημίωσης ίσης προς 100 % του μισθού μου μέχρι τον Οκτώβριο 1990, οπότε θα συμπληρώσει το 65° έτος της ηλικίας του και θα υπαχθεί στο γενικό σύστημα συντάξεων αρχαιότητας ». Κατά συνέπεια διορθώθηκε το ύψος της αποζημίωσώς του.

4 Με έγγραφο της 25ης Ιανουαρίου 1989 ο προϊστάμενος της ειδικής υπηρεσίας « συντάξεων » κοινοποίησε στον προσφεύγοντα το εκκαθαριστικό σημείωμα της μηνιαίας αποζημιώσεώς του (στο εξής: εκκαθαριστικό σημείωμα), δηλαδή « το 100 % του τελευταίου βασικού μισθού από 1ης Νοεμβρίου 1988 μέχρι 31ης Οκτωβρίου 1990 ». Το έγγραφο αυτό αναφέρει στο σημείο C.5 ότι ο ενδιαφερόμενος « εξακολουθεί να συνεισφέρει στη χρηματοδότηση του συστήματος συντάξεων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά την περίοδο κατά την οποία δικαιούται αποζημιώσεις. Η εισφορά υπολογίζεται επί του 100 % του μισθού ».

5 Πρέπει να παρατηρηθεί ότι το άρθρο 5, παράγραφος 1, του κανονισμού 3518/85 έχει ως εξής:

« Οι υπάλληλοι που αναφέρονται στο άρθρο 2, τελευταίο εδάφιο, του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) 259/68, καθώς και στο άρθρο 102, παράγραφος 5, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, εκτός από εκείνους οι οποίοι, προ της 1ης Ιανουαρίου 1962, ήταν μόνιμοι υπάλληλοι στους βαθμούς Α 1 ή Α 2 στα πλαίσια του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως του προσωπικού της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα και στους οποίους εφαρμόζονται τα μέτρα που προβλέπονται στο άρθρο 1, μπορούν να ζητήσουν να καθοριστούν τα οικονομικά τους δικαιώματα με βάση το άρθρο 34 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως του προσωπικού της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα και το άρθρο 50 του γενικού κανονισμού της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα. »

6 Το άρθρο 34 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως του προσωπικού της ΕΚΑΧ (στο εξής: κανονισμός ΕΚΑΧ) ορίζει τα εξής:

« ... Οι υπάλληλοι (σε διαθεσιμότητα) απολαύουν, επί διετία, μηνιαίας αποζημιώσεως αντίστοιχης προς τις αποδοχές που προβλέπονται στο άρθρο 47, παράγραφος 1, και, επί διετία, αποζημιώσεως ίσης προς το ήμισυ των αποδοχών αυτών. Κατά τη λήξη τεσσάρων ετών διαθεσιμότητας, οι υπάλληλοι αυτοί λαμβάνουν αναλογική σύνταξη, υπό τις συνθήκες του συστήματος συντάξεων. »

Το άρθρο 50 του γενικού κανονισμού της ΕΚΑΧ ορίζει ότι:

« ... Για τον υπολογισμό της συντάξεως αρχαιότητας υπαλλήλου συνταξιοδοτούμενου μετά τη λήξη της περιόδου διαθεσιμότητας που προβλέπεται στο άρθρο 34 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως του προσωπικού διπλασιάζεται ο αριθμός των ετών

πραγματικής υπηρεσίας του υπαλλήλου αυτού, μέχρι την έναρξη της συνταξιοδοτήσεώς του. Ο αριθμός των συνταξίμων ετών βάσει των οποίων υπολογίζεται η σύνταξη του υπαλλήλου αυτού δεν μπορεί, εντούτοις, να υπερβαίνει τα τριάντα ούτε τον αριθμό των συνταξίμων ετών που θα μπορούσε αυτός να συμπληρώσει, αν εξακολουθούσε να ασκεί τα καθήκοντά του μέχρι το 65^ο έτος της ηλικίας του. »

- 7 Με επιστολή της 22ας Μαρτίου 1989, ο προσφεύγων, στηριζόμενος στις διατάξεις του άρθρου 4, παράγραφος 7, του κανονισμού 3518/85, πληροφόρησε την Επιτροπή ότι:

« Δεν επιθυμεί την αύξηση των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων όπως αυτά είχαν την 1η Νοεμβρίου 1988, ημερομηνία λήξεως των καθιρόντων του. Κατά συνέπεια, παρακαλεί να διακοπούν οι κρατήσεις λόγω εισφοράς στο ταμείο συντάξεων και να γίνουν οι αντίστοιχες διορθώσεις. »

- 8 Πρέπει να διευκρινιστεί ότι το άρθρο 4, παράγραφος 7, του ανωτέρω κανονισμού ορίζει ότι:

« Κατά την περίοδο κατά την οποία υπάρχει το δικαίωμα αποζημίωσης, ο πρώην υπάλληλος εξακολουθεί να αποκτά νέα δικαιώματα συντάξεως αρχαιότητας με βάση τον μισθό που ανάλογει στον βαθμό και το κλιμάκιο του, με την επιφύλαξη ότι κατά τη διάρκεια της περιόδου αυτής καταβάλλεται η εισφορά που προβλέπεται στον Κανονισμό Υπηρεσιακής Καταστάσεως, με βάση τον παραπάνω μισθό, και εφόσον η συνολική σύνταξη δεν υπερβαίνει το ανώτατο ύψος που προβλέπεται στο άρθρο 77, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως. Για την εφαρμογή του άρθρου 5 του παραρτήματος VIII του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως και του άρθρου 108 του παλαιού γενικού κανονισμού της ΕΚΑΧ, η περίοδος αυτή λογίζεται ως περίοδος υπηρεσίας. »

- 9 Επειδή η Επιτροπή εξακολουθούσε να εισπράττει κάθε μήνα την εισφορά για το σύστημα συντάξεων, ο προσφεύγων, με έγγραφο της 24ης Απριλίου 1989, ζήτησε από την Επιτροπή να θεωρήσει το αίτημά του, που είχε αποτελέσει αντικείμενο της επιστολής της 22ας Μαρτίου 1989, ως ένσταση κατά το άρθρο 90 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: κανονισμός).

- 10 Με απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 1989, που κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα με έγγραφο της 30ής Οκτωβρίου 1989, η Επιτροπή ατέρριψε την ένσταση αυτή, για τον λόγο, μεταξύ άλλων, ότι « η περίοδος κατά την οποία καταβάλλεται η μηνιαία αποζημίωση λαμβάνεται υπόψη ως περίοδος υπηρεσίας και συνεπάγεται την καταβολή της συνταξιοδοτικής εισφοράς ».

Διαδικασία

- 11 Υπό τις συνθήκες αυτές, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 29 Ιανουαρίου 1990, ο προσφεύγων άσκησε την παρούσα προσφυγή, με την οποία ζητεί την ακύρωση της απόφασης περί εξακολουθήσεως πέραν της 22ας Μαρτίου 1989 της κρατήσεως της συνταξιοδοτικής εισφοράς.
- 12 Η έγγραφη διαδικασία εξελίχθηκε κανονικά. Ύστερα από έκθεση του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.
- 13 Η προφορική διαδικασία διεξήχθη στις 11 Οκτωβρίου 1990. Ακούστηκαν οι αγορεύσεις των εκπροσώπων των διαδίκων και οι απαντήσεις τους στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου.
- 14 Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- 1) να κρίνει παραδεκτή και βάσιμη την προσφυγή·
  - 2) κατά συνέπεια,

να ακυρώσει:

- την απόφαση περί εξακολουθήσεως, πέραν της 22ας Μαρτίου 1989, της κρατήσεως της συνταξιοδοτικής εισφοράς επί της αποζημιώσεως « αποδεδευσέως » που δικαιούται κατ' εφαρμογή του κανονισμού 3518/85 του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 1985·
- εφόσον είναι αναγκαίο, την απόφαση της 30ής Οκτωβρίου 1989 περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως που είχε υποβάλει, δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, με επιστολή της 24ης Απριλίου 1989, που πρωτοκολλήθηκε στη Γενική Γραμματεία της Επιτροπής, στις 26 Απριλίου του ίδιου μήνα, με αριθμό 138/89·

να αναγνωρίσει:

ότι, σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 7, του προαναφερθέντος κανονισμού 3518/85, η καταβολή των συνταξιοδοτικών εισφορών είναι προαιρετική και όχι υποχρεωτική για τους πρώην υπαλλήλους που τυγχάνουν της εφαρμογής αυτού του κανονισμού·

- 3) να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα, συμπεριλαμβανομένων των αναγκαίων διαδικαστικών εξόδων, ιδίως των εξόδων διορισμού αντικλήτου, μετακινήσεως, διαμονής και αμοιβής δικηγόρου.

15 Η καθής ζητεί από το Δικαστήριο:

- να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη και, εν πάση περιπτώσει, ως αβάσιμη·
- να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων κατά νόμο.

Επί του παραδεκτού

- 16 Η καθής ζητεί να απορριφθεί η προσφυγή ως απαράδεκτη, για τον λόγο ότι η αρχική βλαπτική πράξη, δηλαδή το εκκαθαριστικό σημείωμα αποδοχών του Νοεμβρίου 1988,

από το οποίο προκύπτει, μεταξύ άλλων, κράτηση επί της καταβαλλομένης στον προσφεύγοντα αποζημιώσεως ως συνταξιοδοτική εισφορά, δεν αποτέλεσε αντικείμενο ενστάσεως εντός της τρίμηνης προθεσμίας που προβλέπεται στον Κανονισμό Υπηρεσιακής Καταστάσεως. Από τηλεφωνική συνδιάλεξη του προσφεύγοντος με εκπρόσωπο της Διοικήσεως στις 23 Δεκεμβρίου 1988 προκύπτει ότι το αργότερο κατά τον χρόνο αυτό ο προσφεύγων είχε λάβει γνώση του περιεχομένου του σημειώματος αυτού. Μεταξύ της ημερομηνίας αυτής και της 29ης Μαρτίου 1989, ημερομηνίας παραλαβής της αιτήσεως της 22ας Μαρτίου 1989, που μετετράπη στη συνέχεια σε ένσταση, μεσολάβησε χρονικό διάστημα ανώτερο του τριμήνου. Κατά την καθής, το εκκαθαριστικό σημείωμα της 25ης Ιανουαρίου 1989, όπως και η απόφαση της Διοικήσεως περί εξακολούθησεως πέραν της 22ας Μαρτίου 1989 της κρατήσεως λόγω συνταξιοδοτικής εισφοράς, αποτελούν απλές βεβαιωτικές πράξεις μη δεκτικές προσφυγής.

- 17 Η καθής αναγνωρίζει, ωστόσο, ότι το εκκαθαριστικό σημείωμα της 25ης Ιανουαρίου 1989 στηρίζεται, ως προς τον καθορισμό των χρηματοοικονομικών δικαιωμάτων, σε βάση διαφορετική από εκείνη του εκκαθαριστικού σημειώματος του Νοεμβρίου 1988· ο υποχρεωτικός χαρακτήρας της εισφοράς που προκύπτει από το σημείωμα αυτό δεν συνιστά, ωστόσο, στοιχείο νέο σε σχέση προς τα αναγραφόμενα ήδη στα σημειώματα που είχαν καταρτιστεί προηγουμένως. Κατά την καθής, η επίκριση αυτή κατά της αποφάσεως θα μπορούσε να διατυπωθεί ήδη από της παραλαβής του σημειώματος του Νοεμβρίου, κατά το μέτρο που η απόφαση στηρίζεται στο άρθρο 4, παράγραφος 7, του κανονισμού 3518/85 και κάνει λόγο για τον μη υποχρεωτικό χαρακτήρα της συνταξιοδοτικής εισφοράς. Η κανονιστική αυτή διάταξη χρησίμευσε ως βάση για την είσπραξη της εισφοράς τόσο πριν όσο και μετά την κατάρτιση του εκκαθαριστικού σημειώματος της 25ης Ιανουαρίου 1989, αφού οι διατάξεις του συστήματος ΕΚΑΧ άρχισαν να εφαρμόζονται μεταγενέστερα.
- 18 Ο προσφεύγων απαντά ότι το εκκαθαριστικό σημείωμα της 25ης Ιανουαρίου 1989 δεν αποτελεί πράξη βεβαιωτική του εκκαθαριστικού σημειώματος αποδοχών του Νοεμβρίου 1988, δεδομένου ότι το τελευταίο αυτό δεν καθόριζε τα χρηματοοικονομικά του δικαιώματα κατά το άρθρο 34 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως ΕΚΑΧ, αλλά κατά το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 3518/85.
- 19 Υπενθυμίζει ότι η προσφυγή αφορά το θεμελιώδες ζήτημα αν η συνταξιοδοτική εισφορά είναι προαιρετική ή υποχρεωτική. Αν είναι προαιρετική, όπως ισχυρίζεται, μπορεί να επιλέξει την ημερομηνία κατά την οποία αποφασίζει την καταβολή της, εν προκειμένω τις 22 Μαρτίου 1989.

- 20 Κατά την προφορική διαδικασία ο προσφεύγων προσέθεσε ότι, κατά τη γνώμη του, η βλαπτική πράξη συνίσταται στην απόφαση της Επιτροπής να μη σταματήσει την είσπραξη συνταξιοδοτικής εισφοράς μετά τις 22 Μαρτίου 1989, απόφαση που υλοποιήθηκε με την αποστολή κατά τις 15 Απριλίου 1989 του εκκαθαριστικού σημειώματος αποδοχών του Απριλίου 1989. Επομένως, η ένσταση της 24ης Απριλίου 1989 δεν υποβλήθηκε εκπροθέσμως.
- 21 Το άρθρο 91, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως ορίζει ότι προσφυγή στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων είναι παραδεκτή μόνον αν προηγουμένως έχει υποβληθεί στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή ένσταση εντός της προθεσμίας που προβλέπεται στο άρθρο 90, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως. Η προθεσμία αυτή είναι τρίμηνη και, προκειμένου για μέτρα ατομικού χαρακτήρα, όπως εν προκειμένω, τρέχει από της κοινοποιήσεως της αποφάσεως στον αποδέκτη και, εν πάση περιπτώσει, το αργότερο από της ημερομηνίας κατά την οποία έλαβε γνώση ο ενδιαφερόμενος.
- 22 Προκειμένου να εξεταστεί η ένσταση απαραδέκτου που προβάλλει η καθής, πρέπει, επομένως, να καθορισθεί, αφενός, η βλαπτική πράξη και η ημερομηνία κατά την οποία έλαβε γνώση της πράξεως αυτής ο προσφεύγων και, αφετέρου, η ημερομηνία κατά την οποία ο προσφεύγων υπέβαλε την ένσταση.
- 23 Ως προς τη βλαπτική πράξη πρέπει να δοθεί απάντηση στο ερώτημα ποια από τις τρεις σχετικές πράξεις, δηλαδή το εκκαθαριστικό σημείωμα αποδοχών του Νοεμβρίου 1988, το εκκαθαριστικό σημείωμα της 25ης Ιανουαρίου 1989 και η απόφαση περί εξακολούθησεως πέραν της 22ας Μαρτίου 1989 της επίδικης εισπράξεως, αποτελεί την πράξη ως προς την οποία καθορίζεται η έναρξη της προθεσμίας του άρθρου 90, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως.
- 24 Κατά παγία νομολογία (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 14ης Απριλίου 1970, Nebe κατά Επιτροπής, 24/69, Rec. 1970, σ. 145· της 8ης Μαΐου 1973, Gunella κατά Επιτροπής, 33/72, Rec. 1973, σ. 475· της 9ης Μαρτίου 1978, Herpels κατά Επιτροπής, 54/77, Rec. 1978, σ. 585· της 10ης Δεκεμβρίου 1980, Grasselli κατά Επιτροπής, 23/80, Rec. 1980, σ. 3709) μία πράξη δεν μπορεί να θεωρηθεί ως απλώς βεβαιωτική προγενεστέρων της, αν τροποποιεί προγενέστερη πράξη ή αν περιέχει στοιχείο νέο σε σχέση με προγενέστερη πράξη.

- 25 Εν προκειμένω, ο βασικός ισχυρισμός του προσφεύγοντος συνίσταται στο ότι η συνταξιοδοτική εισφορά είναι προαιρετική και ότι μπορεί να ζητήσει ανά πάσα στιγμή να σταματήσει η καταβολή της. Από τα στοιχεία της δικογραφίας προκύπτει ότι το εκκαθαριστικό σημείωμα της 25ης Ιανουαρίου 1989 συνιστά την πρώτη πράξη που περιέχει ρητά την άποψη της Επιτροπής ότι η εισφορά είναι υποχρεωτική. Πράγματι, από τα προγενέστερα εκκαθαριστικά σημειώματα αποδοχών δεν προκύπτει ακόμη αυτή η άποψη. Μπορεί κανείς απλώς να συμπεράνει ότι έγινε η κράτηση. Η κράτηση αυτή θα είχε όμως γίνει και στην περίπτωση που ο προσφεύγων δεν είχε ακόμη ζητήσει να σταματήσει η καταβολή μιας (υποθετικής) προαιρετικής εισφοράς. Επομένως, το εκκαθαριστικό σημείωμα της 25ης Ιανουαρίου 1989 περιέχει νέο στοιχείο σε σχέση με τα προγενέστερα εκκαθαριστικά σημειώματα αποδοχών.
- 26 Αντίθετα, η σιωπηρή απόφαση της Διοικήσεως να εξακολουθήσει την κράτηση πέραν της 22ας Μαρτίου 1989 δεν εισάγει κανένα νέο στοιχείο στην υπόθεση και δεν τροποποιεί την προγενέστερη πράξη. Η απόφαση αυτή είναι, επομένως, απλώς βεβαιωτική του εκκαθαριστικού σημειώματος. Μπορεί να προστεθεί συναφώς ότι, εν πάση περιπτώσει, η ένσταση του Lestelle δεν μπορούσε να αφορά αυτή τη σιωπηρή απόφαση επειδή, ως προς το περιεχόμενο της ενστάσεως, η επιστολή της 24ης Απριλίου 1989 παρέπεμπε στην απόφαση της 22ας Μαρτίου 1989, η οποία ήταν κατ' ανάγκη προγενέστερη της αποφάσεως της Επιτροπής περί μη ικανοποιήσεως του υποβληθέντος αιτήματος.
- 27 Από αυτό προκύπτει ότι το εκκαθαριστικό σημείωμα της 25ης Ιανουαρίου 1989 αποτελεί την πράξη ως προς την οποία καθορίζεται η έναρξη της προθεσμίας υποβολής ενστάσεως.
- 28 Οι διάδικοι αναγνωρίζουν ομόφωνα ότι το σημείωμα αυτό εστάλη ταχυδρομικώς από τις Βρυξέλλες στην κατοικία του Lestelle στο Senningerberg (Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου), με συνέπεια ο προσφεύγων να λάβει γνώση του σημειώματος το νωρίτερο στις 26 Ιανουαρίου 1989.
- 29 Ως προς την ημερομηνία υποβολής της ενστάσεως, από τα στοιχεία της δικογραφίας προκύπτει ότι ο Lestelle κατέθεσε στο ταχυδρομείο τη συστημένη επιστολή που περιείχε την ένσταση ενώπιον της Διοικήσεως στις 24 Απριλίου 1989 και ότι η επιστολή αυτή πρωτοκολλήθηκε στη Γενική Γραμματεία της Επιτροπής στις 26 Απριλίου 1989.

- 30 Από τα προαναφερθέντα προκύπτει ότι ο προσφεύγων τήρησε την τρίμηνη προθεσμία υποβολής ενστάσεως που προβλέπεται στον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως. Η προσφυγή είναι, επομένως, παραδεκτή.

Επί της ουσίας

- 31 Προς στήριξη του αιτήματος περί ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής περί εξακολουθήσεως πέραν της 22ας Μαρτίου 1989 της κρατήσεως της συνταξιοδοτικής εισφοράς και της αποφάσεως περί απορρίψεως της ενστάσεώς του, ο προσφεύγων προβάλλει δύο λόγους, που ανάγονται στην παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 7, του κανονισμού 3518/85 και στην πραγματική πλάνη της Διοικήσεως, αντίστοιχα.

Ως προς την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 7, του κανονισμού 3518/85

- 32 Προς στήριξη του λόγου αυτού, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι το άρθρο 4, παράγραφος 7, του κανονισμού 3518/85, διευκρινίζοντας στην πρώτη φράση ότι « με την επιφύλαξη ότι ... καταβάλλεται η συνεισφορά », καθιερώνει κατά τρόπο αναμφισβήτητο τον προαιρετικό χαρακτήρα της εισφοράς. Παραπέμπει συναφώς και στα κείμενα του κανονισμού στις άλλες γλώσσες.
- 33 Προς στήριξη του ισχυρισμού του ο προσφεύγων αναφέρει ότι, αντίθετα προς την άποψη της Επιτροπής, η περίοδος κατά την οποία του καταβάλλεται η αποζημίωση που δικαιούται δεν μπορεί να εξομοιωθεί προς χρόνο πραγματικής υπηρεσίας. Ομοίως, η αποζημίωση αυτή δεν μπορεί να εξομοιωθεί προς μισθό, δεδομένου ότι τα μέτρα που προβλέπονται στον κανονισμό 3518/85 αφορούν την οριστική λήξη καθηκόντων. Αφού ο κανονισμός αυτός θεσπίζει ειδικά μέτρα, αποκλίνει από τις γενικές διατάξεις και ως προς το συνταξιοδοτικό σύστημα.
- 34 Η καθής επικαλείται τον υποχρεωτικό χαρακτήρα της συνταξιοδοτικής εισφοράς. Πρόκειται για κανονιστικό σύστημα κατανομής και όχι κεφαλαιοποιήσεως, στηριζόμενο στην ιδέα της συλλογικής αλληλεγγύης, και όχι για σύστημα ιδιωτικής ασφαλίσεως, στο οποίο ο καθένας θα ήταν ελεύθερος να καθορίζει το ύψος και την περιοδικότητα των εισφορών. Δεν υπάρχει κατ' ανάγκη σχέση μεταξύ της υποχρεώσεως

καταβολής εισφοράς ορισμένου ποσού και του δικαιώματος συντάξεως ύψους αντιστοίχου προς τις καταβληθείσες εισφορές. Η καθής αναφέρει, για παράδειγμα, την περίπτωση του εν ενεργεία υπάλληλου που πρέπει να συνεχίσει να καταβάλλει συνταξιοδοτικές εισφορές, ακόμη και αν συμπλήρωσε τον ανώτατο αριθμό των 35 συνταξίμων ετών που προβλέπεται στο άρθρο 77 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως.

- 35 Εξάλλου, ο προσφεύγων, ως προς τον οποίο τυγχάνει εφαρμογής το μέτρο της οριστικής λήξεως καθηκόντων, κατ' εφαρμογή των διατάξεων του κανονισμού 3518/85, βρίσκεται, κατά την καθής, στην ίδια θέση με εκείνον που τέθηκε σε διαθεσιμότητα κατά το άρθρο 34 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως ΕΚΑΧ. Εισπράττει αποζημίωση ως εάν είχε τεθεί σε διαθεσιμότητα, η οποία αποζημίωση υπόκειται σε υποχρεωτική κράτηση υπέρ των ταμείων συντάξεων δυνάμει του άρθρου 95 του γενικού κανονισμού της ΕΚΑΧ, κατά το οποίο « κάθε υπάλληλος σε διαθεσιμότητα που εισπράττει την αποζημίωση που προβλέπεται στο άρθρο 34 ή 42 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως του προσωπικού εξακολουθεί να καταβάλλει στο ταμείο συντάξεων... » την επίδικη εισφορά.
- 36 Τέλος, η καθής παρατηρεί ότι από πλευράς διατυπώσεως του κειμένου υφίστανται ομοιότητες μεταξύ του άρθρου 4, παράγραφος 7, του κανονισμού 3518/85 και των αντιστοίχων διατάξεων των προγενεστέρων κανονισμών περί μέτρων αποδεσμεύσεως, αφενός, και του άρθρου 3 του παραρτήματος VIII του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, αφετέρου, από το οποίο οι ανωτέρω κανονισμοί δανείστηκαν την έκφραση « με την επιφύλαξη ότι ». Επειδή το προαναφερθέν άρθρο 3 αφορά, κατά την καθής, μόνο περιπτώσεις στις οποίες η υπό κρίση εισφορά είναι υποχρεωτική, συμπεραίνει ότι πρέπει να απορριφθεί η επιχειρηματολογία του προσφεύγοντος που αντλείται από τον προαιρετικό της χαρακτήρα.
- 37 Προκειμένου να ερμηνευθεί η επίμαχη επιφύλαξη και να συναχθεί, επομένως, συμπέρασμα ως προς τον προαιρετικό ή υποχρεωτικό χαρακτήρα της συνταξιοδοτικής εισφοράς, πρέπει να υπομνηστεί ότι κατά την υπό κρίση περίοδο ο προσφεύγων εισέπραττε, κατόπιν ρητής αιτήσεώς του και σύμφωνα προς το άρθρο 5, παράγραφος 1, του κανονισμού 3518/85, την αποζημίωση που προβλέπεται στο άρθρο 34 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως ΕΚΑΧ, την οποία μπορούν να ζητήσουν οι τελούντες σε διαθεσιμότητα υπάλληλοι. Κατά το άρθρο 95 του γενικού κανονισμού ΕΚΑΧ, ο υπάλληλος που εισπράττει την αποζημίωση του άρθρου 34 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως ΕΚΑΧ εξακολουθεί να καταβάλλει συνταξιοδοτικές εισφορές.

- 38 Το άρθρο 4, παράγραφος 7, του κανονισμού 3518/85 δεν εισάγει καμιά εξαίρεση από την υποχρέωση καταβολής συνταξιοδοτικών εισφορών που βαρύνει τον δικαιούχο αποζημιώσεως χορηγούμενης σύμφωνα προς τις διατάξεις του άρθρου 34 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως ΕΚΑΧ. Οι διατάξεις αυτές, εκτός του ότι επιβεβαιώνουν τη διατήρηση της υποχρέωσης καταβολής εισφορών κατά την περίοδο καταβολής της αποζημιώσεως, έχουν ως σκοπό να εξασφαλίσουν στον δικαιούχο της αποζημιώσεως ότι η καταβολή της εισφοράς μπορεί να του εξασφαλίσει την κτήση νέων συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων, κατά το μέτρο που δεν έχει ακόμη συμπληρώσει τον αριθμό των συνταξίμων ετών που θα του έδινε δικαίωμα για το ανώτατο ποσό της συντάξεως αρχαιότητας του άρθρου 77 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως. Κατά συνέπεια, μολονότι είναι ακριβές ότι οι διατάξεις του άρθρου 4, παράγραφος 7, του κανονισμού 3518/85 παραμένουν άνευ αντικειμένου και δεν μπορεί να τις επικαλεστεί ο δικαιούχος αποζημιώσεως η οποία καταβάλλεται σύμφωνα προς το άρθρο 34 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως ΕΚΑΧ ο οποίος πληροί τις προϋποθέσεις θεμελιώσεως δικαιώματος στο ανώτατο ποσό της συντάξεως αρχαιότητας, ο ενδιαφερόμενος εξακολουθεί να υπέχει τη γενική υποχρέωση καταβολής εισφορών που τον βαρύνει δυνάμει του άρθρου 95 του γενικού κανονισμού ΕΚΑΧ.
- 39 Υπέρ της ερμηνείας αυτής συνηγορεί το γεγονός ότι οι διατάξεις των άρθρων 4, παράγραφος 7, και 5, παράγραφος 1, του κανονισμού 3518/85 είναι ανάλογες, αφενός, προς εκείνες των άρθρων 5, παράγραφος 7, και 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 259/68 για τη θέσπιση ειδικών μέτρων προσωρινής εφαρμογής στους υπαλλήλους της Επιτροπής, που εκδόθηκε από το Συμβούλιο στις 29 Φεβρουαρίου 1968 (JO L 56, σ. 1), και, αφετέρου, προς εκείνες των άρθρων 3, παράγραφος 7, και 5, παράγραφος 1, του κανονισμού (Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ) 2530/72 για τη θέσπιση ειδικών και προσωρινών μέτρων που αφορούν την πρόσληψη υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων λόγω προσχωρήσεως νέων κρατών μελών, καθώς και την οριστική λήξη των καθηκόντων υπαλλήλων των Κοινοτήτων αυτών, που εκδόθηκε από το Συμβούλιο στις 4 Δεκεμβρίου 1972 (JO L 272, σ. 1). Πράγματι, κατά την περίοδο που εφαρμόστηκαν οι κανονισμοί αυτοί, κανένας υπάλληλος των Κοινοτήτων δεν είχε ακόμη μπορέσει να συμπληρώσει τον αριθμό των συνταξίμων ετών που θεμελιώνει δικαίωμα στο ανώτατο ποσό της συντάξεως αρχαιότητας· από αυτό συνάγεται ότι το ζήτημα του προαιρετικού χαρακτήρα της εισφοράς στην περίπτωση αυτή δεν μπορούσε να τεθεί τότε ούτε από πραγματική ούτε, κατά συνέπεια, από νομική άποψη.
- 40 Από το σύνολο των προηγουμένων σκέψεων προκύπτει ότι εν προκειμένω η καταβολή της συνταξιοδοτικής εισφοράς είναι υποχρεωτική για τον προσφεύγοντα. Κατά συνέπεια, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως που αφορά πραγματική πλάνη της Διοικήσεως

- 41 Προς στήριξη του λόγου αυτού, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η Διοίκηση περιέπεσε σε πλάνη, δηλώνοντας ότι ο προσφεύγων δεν είχε αποκτήσει την 1η Νοεμβρίου 1988 το ανώτατο όριο των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων τα οποία μπορούσε να προσδοκά. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι ο διευθυντής προσωπικού και διοικήσεως, δηλώνοντας στην απάντησή του επί της ενστάσεως της 30ής Οκτωβρίου 1989 ότι είναι υποχρεωτικό για τον προσφεύγοντα να καταβάλλει συνταξιοδοτικές εισφορές όπως και ο εν ενεργεία υπάλληλος, κατά το μέτρο που δεν έχει συμπληρώσει τον αριθμό συνταξίμων ετών που θεμελιώνουν δικαίωμα στο ανώτατο ποσό της συντάξεως αρχαιότητας, άφησε σιωπηρά να εννοηθεί ότι η εισφορά δεν είναι υποχρεωτική για τους πρώην υπαλλήλους που έχουν συμπληρώσει αυτόν τον αριθμό συνταξίμων ετών. Ο προσφεύγων, στις 31 Οκτωβρίου 1988, ημερομηνία λήξεως των καθηκότων του, είχε συμπληρώσει τον ανώτατο αριθμό συνταξίμων ετών που λαμβάνονται υπόψη για την εκκαθάριση της συντάξεως αρχαιότητας.
- 42 Η καθής δεν αμφισβητεί την ανωτέρω πλάνη την οποία χαρακτηρίζει νομική. Υποστηρίζει, ωστόσο, ότι ο λόγος αυτός προβάλλεται αλυσιτελώς, επειδή, ακόμη και αν ήταν βάσιμος, πράγμα που δεν συμβαίνει, δεν θα ήταν ικανός να επιφέρει την ακύρωση της ρητής αποφάσεως περί απορρίψεως της ενστάσεως, η οποία είναι η μόνη που ενέχει αυτήν την πλάνη, αφού η απόφαση αυτή στηρίζεται επίσης σε άλλη αιτιολογία που αρκεί, από μόνη της, για να δικαιολογήσει την απόφαση περί απορρίψεως της ενστάσεως.
- 43 Πρέπει να υπομνηστεί ότι η συνταξιοδοτική εισφορά είναι υποχρεωτική σε όλες τις περιπτώσεις, συμπεριλαμβανομένης της περιπτώσεως κατά την οποία ο ενδιαφερόμενος υπάλληλος συμπλήρωσε τον αριθμό συνταξίμων ετών που καθορίζεται στο άρθρο 77 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως και θεμελιώνει δικαίωμα για το ανώτατο ποσό της συντάξεως αρχαιότητας.
- 44 Από αυτό προκύπτει ότι η πεπλανημένη αιτιολογία της απαντήσεως του διευθυντή προσωπικού και διοικήσεως στην ένσταση του προσφεύγοντος δεν ασκεί επιρροή, επειδή η απορριπτική απόφαση είναι, εν πάση περιπτώσει, δικαιολογημένη. Και ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει, κατά συνέπεια, να απορριφθεί.
- 45 Από το σύνολο των προηγουμένων σκέψεων προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 46 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, που εφαρμόζεται αναλογικά στο Πρωτοδικείο, δυνάμει του άρθρου 11, τρίτο εδάφιο, της αποφάσεως του Συμβουλίου της 24ης Οκτωβρίου 1988, περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Ωστόσο, κατά το άρθρο 70 του ίδιου κανονισμού, στις περιπτώσεις προσφυγών υπαλλήλων των Κοινοτήτων τα κοινοτικά όργανα φέρουν τα έξοδά τους.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Schintgen

Edward

García-Valdecasas

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 22 Νοεμβρίου 1990.

Ο γραμματέας

H. Jung

Ο πρόεδρος

R. Schintgen